

den nuværende Udenrigsminister, der, saa vidt jeg har kunnet stifte Bekendtskab med ham her, forekommer mig at være en jævn og fremkommelig Mand. Jeg tror, at det Frø, som bliver nedlagt ved denne Bevilling, kan vokse op til et Træ, der vil faa langt større Betydning, end de allerfleste i denne Sal tænke sig i Øjeblikket. Men selvfølgelig kommer det meget an paa, om Beløbet bliver fornuftigt anvendt. I saa Henseende tør jeg maaske tillade mig at lægge den højtærede Minister paa Sinde saa vidt muligt ikke at stykke dette Beløb ud i Pindebrænde, men at lægge nogle enkelte Summer paa de Steder, hvor de tiltrænges.

Jeg skal særlig nævne det Andragende, som har givet Stødet til, at Bevillingen er kommen frem her, Andragendet fra Skolen i Tandil. Der have vi et virkeligt Kulturcentrum for de Danske i et stort oversøisk Land, hvorhen Danske søge i stedse stigende Grad, og hvor der endnu ikke findes saa mange Danske, at vi saa at sige ere ude paa de vilde Vover med dem, men hvor der endnu er noget at holde sammen paa, et Kulturcentrum, hvis Udvikling er overordentlig interessant at iagttage. Det begyndte med en lille smuk Kirke og Skole, hvortil Danske have baaret hver eneste Sten og sørget for alt, hvad der blev anvendt ved Opførelsen. For deres egne Penge have de bygget videre aandeligt og materielt paa disse Forhold. Nu er denne Egn ganske vist til Dels forladt af de Danske, idet de yngre, de fremadrivende Kræfter, netop de, som tilføre Kolonien dens økonomiske Styrke, ere flyttede ud fra den, gaaede mere Syd paa og Vest paa. Men Kulturcentret er stadig tilbage i Tandil. Forholdet er som med et gammelt Universitet, et Sted, der bliver liggende, uagtet Riget udvider sig. Tilbage til denne Skole sende Udflytterne deres Børn, og denne Skoles Udvikling er overordentlig interessant. Det er interessant at se, hvorledes den har kæmpet med Tilværelsen, og hvorledes den har kæmpet mod at blive slugt af den fremmede Kultur, som omgiver den. Den danske Skole i Tandil, hvor man selvfølgelig lærer Spansk, har været saa højt anset, at endog de indfødte og de andre Udlændinge sendte deres Børn til Skolen i en saadan Maalestok, at man blev nødt til at søge at blive af med dem, fordi det fremmede Element overgroede det danske.

Nu trænger denne Skolebygning til at udvides. Det er fuldstændig nødvendigt, jeg kan vidne om det af Selvsyn, og de

vedkommende henvende sig altsaa med et Andragende til Kultusministeriet, hvorfra det er gaaet over til Udenrigsministeriet, om at faa et Tilskud i Løbet af nogle Aar, jeg tror 3—4 Aar. Dette Tilskud vil jeg da af ganske Hjerter anbefale den højtærede Udenrigsminister at bevilge dem, saadan som de have forlangt det. Det er ikke alt, hvad de skulle bruge, det er Hjælp til Selvhjælp. Hvis vi nemlig skulle tænke paa, hvad vi burde have tænkt paa for mange Herrens Tider siden, at faa ud af disse frivillige Kolonisationer oversøisk, hvad vi kunne faa ud af dem, nemlig akkurat det samme, som de store Lande faa ud af deres Kolonier, der koste dem Hundreder og atter Hundreder af Millioner Kroner om Aaret, maa vi give dem Støtte til det eneste, vi kunne støtte dem i, det, de ikke kunne faa derovre, nemlig Hjemlandets Kultur. Det sker ved Hjælp af minimale Bidrag i Forhold til det, der vindes, nemlig en Styrkelse af Baandet mellem hist ovre og her. Enhver, der har overværet f. Eks. Mødet paa Krabesholm — det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) var jo derovre netop paa den Tid —, vil have set, hvor stærke disse Baand ere, og vil have faaet et Begreb om, hvad de ville kunne faa at betyde i økonomisk Henseende.

Det er altsaa mit Haab, at Udenrigsministeriet fuldt ud forstaar, hvad det her har faaet i Hænderne, og hvad der kan gro op af det, og det er mit Haab, at ganske særlig det Andragende, der foreligger fra Kirken i Tandil som det første, som det, jeg positivt ved vil kunne gøre den største Nytte, vil blive bevilget saaledes, som det er forlangt.

3. Udenrigsministeren (*Ahlefeldt-Laurvig*): Maa jeg kun sige til den ærede Taler, at jeg tror, man vil have faaet det Indtryk af, hvad jeg først sagde, at nogen stor Glæde for Udenrigsministeriet ved at uddele disse Penge er der ikke, saa hvis man kunde have overladt det til Kultusministeriet, havde jeg ikke sagt Nej dertil. Naar Udenrigsministeriet har faaet denne Opgave, er det vel, fordi man kan gaa ud fra, at største Delen af Korrespondancerne vil komme til at gaa gennem Konsulater og Gesandtskaber, som man vil benytte for at faa Oplysninger, og naar Udenrigsministeriet alligevel skulde have hele Ulejligheden, fandt man det mere praktisk, at hele Sagen kom til at ligge der. Naar den ærede Taler særlig nævner Skolen i Tandil, skal jeg sige, at det har netop væ-